

SVULLO GRISAR VIDARE

Han kallar det ett 20 år långt party. Vi kallar det en sannsaga fylld av kattmat, knivbråk och självmord. Möt **Micke Dubois i hans hårdaste intervju någonsin.**

EN SNUSKIG, BINDGALEN 125-KILOS LUNS MED KATTMAT i mungiporna och fritöslottigt hår låter mähända som något endast en gravt utvecklingsstörd mor skulle kunna sakna – men får man tro 40-åriga Michael Dubois är det just detta stora delar av svenska folket går och längtar livet ur sig efter för närvarande. Hans besynnerliga komikerkaraktär Svullo är, trots att det har gått mer än ett decennium sedan den genererade sin första radionämndsanmälan, nämligen inte på långa vägar bortglömd. Tvärtom – folk kommer ihåg, och folk vill ha mer. Enligt Dubois är suget efter hans buffliga alter ego så hårt att han skulle kunna framföra signaturmelodin *För fet för ett fuck* mot betalning två gånger per dag om han ville:

– Intresset lever kvar. Jag märker av det både när jag är ute och reser och när jag är hemma. Det ringer folk hela tiden och undrar när det blir mer Svullo, senast i natt. Jag vet inte hur de får tag i numret, men ringer gör de. Så erbjudanden saknas inte. Och ibland tackar jag ja, men oftast inte. Jag har ingen lust att jobba lika mycket som förr, varken med Svullo eller med mina andra projekt. Man måste ju lugna ner sig någon gång. Jag har haft ett 20 år långt party, både professionellt och privat, men nu räcker det.

Micke Dubois karriär har i sanning fler festliga inslag än de flesta, men snackar vi hans *liv* är bergochdalbana ett betydligt mer korrekt epitet än party. Dubois bakgrund följer det där ömsom tragiska, ömsom rosen-skimrande mönstret som tycks präglade snart sagt varje artistiskt levnadsöde: Han har mobbats, han har gått i obs-klass, han har förlorat sin pappa Jan i självmord 1974, han har haft underbetalda ströjobb, han har kört rattfull, han har knaprat anabola i Los Angeles, han har agerat livvakt åt Johnny Thunders i Dalarna, han har lirat professionell luftbas, han har käkat daggmask offentligt under namnet Captain Freak, han har bjudit på excellent slapstick och humoristisk tajming tillsammans med Hans Crispin i de legendariska första *Angne & Svullo*-avsnitten 1988, han har gjort en bejublad och bespottad folktopparturné, han har sålt 80 000 exemplar av

nämnda singel, han har trackat t-baneresenärer i videon *Svullo grisar vidare*, han har gjort en lika legendarisk omgång nya *Angne & Svullo*-program 1992, han har beställt in 100 starköl på Café Opera, han har blivit blåst ekonomiskt, han har åkt dit för misshandel, han har gjort 76 reklamfilmer, han har spelat socialt handikappad börshaj i dramaserien *Lukas 8:18*, han har blivit pappa två gånger och han har lett bloopperprogrammet *Knäppa klipp* på TV4.

Dubois har också, i juli 1999, händelsevis tagit sig till restaurang Kato på Söder i Stockholm för att dryfta allt detta och mer därtill med Slitz över en tolvbitars sushilunch.

– Inte för att jag har något emot Svullo, fortsätter Dubois och sträcker sig efter sojakärlet på bordet bredvid. Han är nog den av mina figurer som jag tycker är roligast att göra. Där får man chans att freaka ut totalt och bara riva på, vilket är skönt. Jag gjorde en grej i Pajala för tre veckor sedan. Samma hatt, samma skjorta, samma kavaj. Eller, förresten, skjortan är utbytt. Men resten av kläderna är exakt samma som för tio år sedan. Kavajen ser inte rolig ut nu, alltså. Ena armen är borta och resten håller på att ramla sönder helt. Men det är ju den utstyrseln folk vill ha.

Några större likheter med Svullos trasiga uppenbarelse bär Dubois inte denna dag, varken utseende- eller beteendemässigt. Den digra, 190 cm långa kroppshyddan täcks av en blårodvit hockeytröja, blågrå militärbrallor och ett par svartsvarta kängor. Håret är kort och jätteblonderat – vilket framhäver Dubois färiska italienska semestersolbränna än mer – och skäggväxten inskränker sig till en välansad Glenn Killing-mustasch. Han svär som fan, men ger i övrigt ett påfallande sansat och samlat intryck. Och skenet bedrar inte.

– Jag är inne i en enormt harmonisk period just nu, förklarar Dubois. Mycket tack vare (29-åriga hustrun) Gitte, tror jag. Hon har öppnat mina sinnen åt alla håll. När jag har haft problem tidigare har jag aldrig släppt ut det. Men Gitte har lärt mig att ta itu med grejer istället för att fly ifrån dem. Hon har jobbat på psyk hemma i Huddinge i tio år så hon kan ju det här.

Text: Markus Kylén **Foto:** Peter Öhlander

Hur lyder hennes analys av dig?

– Svartenbrandt, haha. Enligt henne har jag vissa psykopatdrag, är lite manipulerande sådär. Men med väldigt många goda sidor också.

Du säger att du har lugnat ner dig. När tog det beslutet?

– För ett halvår sedan, efter 40-årsckivan på Spy Bar. Jag tog beslutet i samråd med frugan och ångrar det inte en sekund. Det går inte att gå ut tre dagar i veckan och samtidigt vara familjefar. Vi har ju fyra ungar där hemma, två är hennes och två mina, och ett femte på väg... vänta, när kommer den här intervjun ut? I augusti? Okej, då har väl skvallertidningarna fått reda på det ändå. Hon är i tredje månaden, så det syns inte än.

Grattis. Saknar du något från röjarlivet?

– Nej, fy fan. Jag har nog lagt ut en miljon på Stockholms krogar genom åren. Och det är skönt att ha gjort det. Så att man slipper gräma sig över att inte ha levt när man dör, menar jag.

Innehåller den där miljonen några riktigt minnesvärda beställningar?

– Hmm... en gång tog jag in 100 starköl på Café Opera, det gick väl på 5 000 spänn. En annan gång var jag och en kompis där och beställde 24 rom & cola. Jag har för övrigt ett rekord på Cafét – jag har druckit elva Long Island ice tea. Jag minns det så väl: Jag hade precis fått den första pressningen av *För fet för ett fuck*, ett promoexemplar som jag glömde kvar där sedan. Jag tyckte att det lät så bra, kände mig så jävla nöjd med livet och ville bara fira. Jag fick ett diplom från personalen, ett kvitto där det står: "Världsmästare i Long Island ice tea-drickning. Vi var vittnen. Personalen på Café Opera."

Allvarligt talat, elva Long Island är mer än 130 cl sprit. Hur tog du dig hem?

– Efter en annan runda somnade jag vid kyrkan som ligger bredvid, men den där kvällen lyckades jag faktiskt ta taxi hem. Och då hade jag ändå grundat med två vinare. Men det gör

man aldrig om. Som sagt: Någon gång måste man tagga ner. Kliva upp ett par pinnhål, rätta till kavajen och sluta vara rebell. Jag har haft en riktig joyride hittills. Sett landet utan och innan, träffat hela svenska folket, blivit bjuden på hembränt i Norrland, åkt raggarbil nere i Skåne.

Hur kommer det sig att du, och då i synnerhet Svullo, har gått hem så oerhört ute i stugorna?

Spritfest på okänt kändispartaj 1998. "Men nu har jag lugnat ner mig – man kan inte vara familjefar och gå ut tre dagar i veckan."

» Jag har nog lagt ut en miljon på krogen. En gång tog jag in 100 starköl på Café Opera, en annan 24 rom & cola... «

– Den frågan ska du egentligen inte ställa till mig. Han är ju otroligt burdus och gapig, men det verkar tilltala folk på något konstigt sätt. Kanske beror det på att han har snälla, bruna ögon. Jag vet inte. Jag har i alla fall bara fått positiv respons på Svullo från vanligt folk. En gång kom det till och med fram en handikappad kille och sa att han gillade *Angne & Svullo*. "Det är kul att vi också får vara med någon gång", sa han. "Vi är så isolerade annars."

Stämmer det att du träffade Hans Crispin när du framförde en "anti-breakdance" uppe på SVT Nöje?

– Få se nu... var det verkligen första gången? Jo, det var det nog fan. 84–85–86 någonting, Hasse satt i redaktionen. Vad en anti-breakdance är? Jag tror att det gick ut på att jag skulle göra ett sådant där snurr på golvet men var tvungen att ta hjälp för att komma runt. Jag hade en bandspelare med mig och spelade den här låten *Break Machine*, som var poppis då. Fast Angne & Svullo kom inte in i bilden förrän jag träffade Hasse i en videobutik en tid senare.

Ni lär ha motarbetats rätt hårt av SVT-ledningen i början.

– Tja, vi gjorde ett pilotavsnitt som typ ingen där uppe skrattade åt. Ingen utom Sven Melander. Han gillade det, jag tror att han sa något i stil med "du har ju inget dyrt kostymkonto i alla fall" (skratt). Sedan såg han till att vi fick lite pengar för att göra en fortsättning. Det är nästan så att man har glömt bort vilket jävla liv det blev när de första avsnitten sändes. Vi föllades i radionämnden, Åsa Moberg skrev "bränn resterande band"... det var inte klokt.

Hade du väntat dig att det skulle storma så?

– Nej, jag hade inte väntat mig någonting. Jag har aldrig sökt reaktioner, varken före eller efter, det har bara blivit så. Och jag skiter fullständigt i vad folk tycker och tänker.

Visst har man haft en jävla massa motgångar genom åren, men det tror jag bara är bra. Det måste vara otroligt tuftt att bli kritikerrosad hela tiden. Då föredrar jag alla gånger att vara bäst på att vara sämst.

Finns det någon enskild sketch eller tagning du är extra nöjd med?

– Svårt att svara på... men det finns någon scen i de senare avsnitten, en där jag ska trollo, som är rätt bra. Hasse har hissat upp mig i block och talja och ska sänka ner mig i en toppmatad centrifug. Jag är helt galen och skriker "släpp ner mig, släpp ner mig!" Den gillar jag, det är så jävla

RÖSTER OM MICKE DUBOIS

Siewert Öholm, programledare:

"Visst drev Svullo-programmen mycket med mig, men jag har alltid tyckt att det gjordes med ett visst mått av hjärtlighet. Satir och ironi är en svår konst, det är lätt hänt att man blir plump och elak istället för rolig. Dubois klarade den balansgången bra, även om jag för all del kan tycka att han gick lite väl långt ibland."

Conny Bloom, gitarrhjärte:

"Riffet i *För fet för ett fuck* var egentligen ämnat för en Electric Boys-låt, men jag tyckte att det lät lite för fånigt. Det var i alla fall rätt kul att kunna berätta för branschfolk i USA att vi hade en listetta i Sverige med ordet fuck i titeln. Svullosidan av Micke ser man för övrigt sällan privat. Han är väldigt lugn, sansad och ödmjuk."

Hans Crispin, producent:

"Många tror att Micke är en dum luns som inte går att jobba med – när han i själva verket är en av de mest punktliga och proffsiga människor man kan hitta. Fast det där verkar vara på väg att ändras, framför allt vad gäller de seriösa rollerna. Han kommer att få göra mycket åt det hållet framöver."

Markoolio, artist:

"Micke Dubois är ett humoristiskt geni. Jag gillar

i stort sett allt han har gjort, i synnerhet *Elake polisen-prylarna* – det är när han går över gränsen som han är allra bäst."

Dan Zethraeus, regissör:

"Inspelningen av *Lukas 8:18* var otroligt stressig, men Micke klarade sig bra. Det enda problemet var att Mikes klädstil skiljer sig så mycket från hans karaktär "Gösens" att jag ibland inte kände igen honom på morgnarna." ●

corny. I stort sett allt vi gjorde byggde på improvisation, vilket många kanske inte förstår. Vi ställde upp kameran, sa "okej, vi gör så och så" och bara körde. Vi jobbar precis likadant med *Knäppa klipp* nu, med den skillnaden att Hasse står bakom kameran.

Tycker du idag att något av det ni gjorde gick över gränsen?

– Nej. Visst kan jag ha en större förståelse för reaktionerna nu, vi var ju först med den här typen av riktigt jävla sjuk humor, men jag tycker inte att vi gick över gränsen. Och jämfört med vad som sänds på tv idag...

Hysterin kring Svullo var som störst mellan 1989 och 1991. Vilket är ditt starkaste minne från den tiden?

– En gång, det här var före folkparksturnén, åkte jag ner till Öland med Electric Boys. Jag skulle presentera dem och käka lite kattmat precis som vanligt. En halvtimme före upptäckte jag att vi inte hade fått med oss någon kattmatsburk. Jag letade i vanen och hittade en gammal burk som hade legat där och flyttats från kyla till värme i flera veckor. Men jag var ju tvungen att dra i mig den – och fy fan vad äckligt det var! När jag öppnade burken... det var bara kadaver och hår, som nästan kokade. Jag lyckades hålla det nere på scen men spydde direkt efteråt.

Hur smakar kattmat annars?

– Jag använde en speciell kattmat som hette Mjau med kött. När det hade legat i kylan ett tag smakade det ungefär som köttfärs med lite benknotor och brosk i.

Läskert. Hur mycket tjänade du på de här tokerierna?

– 50 miljoner, kanske. Nej, ärligt talat: Det är svårt att säga. Jag fixade i alla fall en hyfsad pensionsförsäkring, men det försvann en del pengar också. Hundratusentals kronor, lätt. Det fanns ett antal bilhandlartyper runt mig på den tiden, om man säger så. Men jag klagar inte, jag fick min beskärda del.

Du har aldrig

funtat på att försöka kräva tillbaka stälarna?

– Nej, varför skulle jag det? De har ändå inga pengar. Och Gud har redan straffat vissa av dem. Jag träffade en av dem för ett tag sedan och han mådde definitivt inte bra. Han hade hamnat i fel sällskap. Men nuförtiden vågar *ingen* bläsa mig, det kan jag lova. Jag har fått mycket bättre koll, och fler vänner.

Vad kostar det att boka Svullo idag?

– Det beror på vad jag ska göra. Det är en lagom summa. Den är inte för hög och den är inte för låg.

40 000?

– Nej, herregud, så mycket är det inte. Tänk på att jag är ensam och inte har några större omkostnader. Den exakta summan behåller jag för mig själv.

Okej. Du säger att "bilhandlartyperna" inte har några repressalier att vänta från din sida. Är du lika förlåtande inställd till dem som mobbade dig i plugget?

– Jag känner ingen revanschlusta, om det är det du menar.

Vilka uttryck tog sig mobbningen?

– De kallade mig "Smalet", jag var ju så jävla tunn på den tiden. Det var framför allt en kille, en kille som också hette Micke, som trackade mig. Han hotade med spö hela tiden och klappade till mig rejält några gånger. Han var inte bara på mig, utan en av mina bästa polare också. Det var jävligt läskigt. Man visste aldrig vad han skulle göra härnäst. Men mobbning straffar sig alltid på något sätt – och det gjorde det här också. Den där Micke är tydligen alkoholist idag.

"Skatta ni, men om sex år kommer alla att se ut så här." Dubois lirar luftbas i Stockholm 1984 och banar väg för grüngemodet.

Din pappa tog livet av sig när du var 15. Du har sagt att du tog hans död "med en axelryckning"?

– Ja, det stämmer. Han var relativt hård mot mig – "gör inte det, ge fan i det" – så det var väl därför jag reagerade såpass likgiltigt. Men jag har hört mycket om honom i efterhand och vet att han bara ville gott. Han ställde upp jävligt mycket, skjutsade en hit och dit, skaffade grejer. Det grämer mig lite att jag inte tog vara på det bättre. Men det är ju så när man är 15 bast. Det är likadant med mina ungar: Jag tycker att jag ställer upp mycket för dem utan att få någon tack-samhet tillbaka. När de blir äldre kommer de att förstå, precis som jag har gjort. Jag har tatuert in farsans och morsans namn här (pekar på högerarmen).

Vad hände egentligen?

– Säg det. Jag har inte forskat i det. Han och morsan hade separerat i samma veva, men det är inte säkert att det berodde på det. Det kan ha varit något annat bekymmer, litet eller stort, som drev honom till det. Han var en jävligt impulsiv person, så kanske var han bara ute efter uppmärksamhet. Det sägs att självmord är ett rop på hjälp, men det är jävligt svårt att hjälpa någon som är död.

Ponera att du fick träffa honom i fem minuter idag, vad skulle du säga?

– Jag skulle visa honom mina barn. "Här är min dotter, här är min son." Och så skulle jag be honom kolla på min hoj. Jag tror att han skulle tycka den var snygg. Han gillade bilar och hojar... det vore kul att träffa pappa igen. Det är skönt när man får chans att tänka på sitt ursprung så här, jag hinner inte så ofta.

Du började jobba direkt efter högstadiet. Var?

– På tryckeri, bland annat. LRF:s tryckeri, av alla ställen. Jag jobbade på boklager

och också, men sedan flyttade jag till Los Angeles 1981 och bodde där i ett år. Jag hade en liten etta på Venice Beach,

delade ut L.A. Times och tränade på Gold's Gym.

Det var där du började ta steroider, eller hur?

– Jepp. Jag ville testa, gick till en läkare och fick det utskrivet direkt. Läkarna där har ju en fantastisk moral.

Märkte du av några biverkningar?

– Jag tog både tabletter och injektioner, men kände nästan inte av några effekter alls. Immunförsvaret försämrades och jag blev jävligt kåt, men det var allt. Tror jag, det är så länge sedan.

När du kom hem gav du dig in i dörrvakt-branschen. Vilka krogar var det?

– Studion på Sankt Eriksplan, ett hak ute på Djurgården som hette Domino och något ställe i Nynäshamn. Jag jobbade med rockband ibland också. Jag var lite livvakt åt Johnny Thun-

» De som påstår att brass inte är en inkörsport snackar skit. Alla mina gamla obs-klasskamrater är döda idag. «

Känner du någon skadeglädje?

– Nu när vi pratar om det... visst, något slags tillfredsställelse finns väl. Lite "vad var det jag sa?"-känslor, liksom.

Hur har det gått för dina vapendragare från obs-klassen?

– Alla är döda, faktiskt. Alla fyra. Knark, gulsot och skit. Det var ju på 70-talet allt det där tog fart, det var då brasset och thinnersniffandet kom. De som säger att brass inte är en inkörsport till tyngre droger snackar skit.

Hur kom det sig att du inte fastnade?

– Jag spelade hockey och tennis istället. Och så hade jag respekt för det. Och jag hade respekt för farsan. Hade jag kommit hem och luktat brass... ojoj, jag vågar inte ens tänka på vad som hade hänt.

ders när han var här och spelade 1983 eller 1984. Han lirade i Stockholm, Södertälje och Dalarna.

Snackade du med honom?

– Inte mycket. Han försvann in i logen direkt efter varje spelning, och jag stod mest och sa "ööh, stick" till folk. Men det var en kul upplevelse. En gång började han köra en låt som han precis kört, en annan höll han på att ramla ner från scenen och drog ur sladden ur stjärkaren.

Var köerna lugnare på den tiden?

– Ja, så in i helvete. Det var lite knivar då och då, men det var aldrig någon fara. Det gick alltid att lösa. Nu är det helt sjukt, vakterna får ju stå med skyddsvästar på sig. Jag gnäller aldrig på dörrvakter, det gör man inte om man har jobbat själv. Jag vet precis hur det är att stå där och ta en massa skit kväll efter kväll. Folk förstår inte att dörrvakten inte står där för att jävla, utan för att förebygga bråk. Och ett ställe kan inte släppa in för fulla människor, så är det bara.

Råkade du i bråk någon gång?

– När jag jobbade på Studion nobbade jag två grabbar i kön en gång. De sa "vi ska ta dig, din jävel" och så kom de tillbaka en kvart senare med knivar. Det var lite läskigt – jag har fobi för knivar, ormar och höga höjder – men det fixade sig ändå. Jag gav den ene en klockren pungspark. Han bara rasade ihop, och den andre la benen på ryggen. Jag brydde mig aldrig om att anmäla det. Det händer ändå aldrig något, man riskerar bara att bli anmäld själv.

Är skrevet den bästa måltavlan i sådana situationer?

– Ja. Fotsvep funkar också bra, särskilt om de är lite fulla. Men det viktigaste är att man aldrig tvekar, att man direkt visar var skäpet ska stå. Och att man håller avstånd till snubben. Kolla hur polisen gör när de snackar med folk, de står alltid en bit ifrån. Fast jag hade tur, jag kunde lika gärna ha missat. De där killarna hade i och för sig också tur, eftersom jag var ensam i dörren den kvällen. I vanliga fall jobbade jag med min kompis Micke Svensson, som är den grövsta jävla människa jag har sett i hela mitt liv.

Har du kort stubin?

– Både ja och nej. Det beror på vad det är för strul. Den är kort när den ska vara kort och lång när den ska vara lång.

Vad händer när den brinner ut?

– Jag blir fysisk direkt, inget snack. Jag har fått många smällar genom åren, slagit av näsan fem-sex gånger och så. Men allt har inte hänt i slagsmål, jag bröt den två gånger när jag boxades. Fast jag bråkar sällan, jag försöker alltid hålla mig lugn så länge som möjligt.

Var det så när du hamnade i bråk på Vattenfestivalen 1995?

– Ja, jag försökte verkligen undvika bråk in i det längsta. Men den där snubben ville inte lyssna på det örat. "Du har fan stänkt öl på mig", sa han. "Det var inte meningen", försökte jag. "Vi festar bara lite, kan jag köpa en öl till dig istället?" Men det gick inte. "Nej, jag ska fan sätta dit dig", sa han. Då sa jag: "Visst, gör det du. Men först gör vi upp det här utanför." Och så fick han en dansk skalle, av misstag.

SVULLOS STÖRSTA STUNDER

Här har du för Pearl Harbour (Svullo grisar vidare).

En klassiker som citerats och travesterats i otaliga sammanhang genom åren, bland annat en lång rad Slitzbildtexter. Svullo möter en lallande japan på en restaurangtoalett, småpratar artigt, stänger om sig, sträcker upp långfingret framför kameran och säger: "Ditt japanska helvete! Här har du för Pearl Harbour, som jänkarna brukar säga."

Eldebrink (Svullo grisar vidare). Vår vän får syn

på en reklamskylt för Oddset, prydd av hockeyhjälten Anders Eldebrinks minst sagt speciella nuna: "Åh! Eldebrink! Anders! Tjena! Läget? Fan, har du fått lepra i ansiktet?"

VM i alkoholism (Angne & Svullo). Angne: Jag

hörde att det gick bra på 300 meter helrör? Svullo: Ja... det var jag och Gunnar. Vi vann ju överlägset. A: Jaha, och hur gick det på kvarting? S: Kvarting gick sämre... kom vi trea. A: Det ryktas att ni tävla-

de för finnarnas landslag av misstag. Några kommentarer? S: Det har jag inga kommentarer på, men det var trevligt. Finnarna är alltid schysta. A: Och på båten gick det vilt till i vanlig ordning? S: Ja (ramlar mot en stolpe). Taxifreshopen var stängd, men Curre och Pekka hade med sig åtta-nio helrör så det var inga problem.

Nyheter för döva (Angne & Svullo). "Och hej,

och nu blir det nyheter för döva. DE TVÅ MÅN SOM I TIIISDAGS SÅGS I KATRINEHOLM..." En enkel men genial sketchidé som förvaltas utsökt av Dubois: Inledningsvis har mimiken och rösten ett ljuvt, vänligt anslag – därefter byter han tvärt skepnad och börjar gallsrika in i kameran. Lysande.

Hilfe (Svullo grisar vidare). Svullo sitter på

Kärrtorps tunnelbanestation, deppar över att han är helt ensam – och fäller, med omiskännligt vibrato i rösten och föredömliga konstpauser, följande obetalbara fras: "Hjälp... hjälp... help... help... hjelpe... hjääälp... ollon... sääää... Björn Ulvaeus... Björn Ulvaeus." ●

Var det verkligen av misstag?

– Ja, jag lovar (knappt märkbar ryckning i ena mungipan). Det var konstigt att den där grejen blåstes upp så otroligt i tidningarna. Jag åkte dit för ringa misshandel, ringa misshandel. Men de som har torskut nu på sistone och gjort förfärligt dumma grejer... där nämns minsann inga namn. De här två skådisarna som har knarkat och gjort bort sig, till exempel. Varför hänger inte tidningarna ut dem? Min grej var ju ingenting jämfört med det. Och tv-mannen sedan... visste du förresten att han kallas Bajs-Elvis? Det finns tydligen bevis mot honom, men det räcker inte för att tas upp i rätten.

Hur vet du det?

– Jag har fått det bekräftat av en kompis vars bror jobbar på span. Det lär finnas en film på honom där han skiter någon tjei i ansiktet. Otroligt äckligt. Jag såg snubben på tv igår, det kändes bisarrt.

Onekligen. Har du fler dumheter än misshandeldomen på ditt samvete?

– Jag har blivit av med körkortet några gånger, när jag var yngre. En gång skulle jag bara flytta en bil från en parkering till en annan – men givetvis bodde det en snut i fastigheten intill och såg allt. Jag blev av med kortet i tre månader. Men det är sådant som händer.

Har du något drömprojekt?

– Jag skulle vilja bo ute på landet på en stor gård och ha en liten studio där jag kan sitta och förredigera, klippa och skriva manus. Det vore drömmen. Men det jag brinner för nu är en ny figur, en kille som heter Rokko. Han är en levnadskonstnär som har provat på allt och misslyckas med allt. Han har sökt jobb som sångare i Queen, provspelat för Aik och Crystal Palace. Två avsnitt är klara än så länge – jag har faktiskt varit på Queens skivbolag i London, och tränat med Brolin och Lombardo i Crystal Palace. Jag håller på och förhandlar med ett par tv-kanaler, men inget är klart än.

Du provade lyckan som dramaskådis tidigare i år, i Lukas 8:18. Var omställningen från humorn svår?

– Ja, ganska. Manuset var skrivet på en väldigt speciell svenska. Och det gäller ju att ha tungan rätt i mun när man står mot Göran Stangertz och grabbarna. Men jag tycker att det gick ganska bra. Det var en bra serie – fina färger, sköna kulisser, bra karaktärer.

Vill du göra fler roller av det slaget?

– Ja, definitivt. Det finns lite diskussioner hit och dit, vi får se vad som händer. Jag har i alla fall fler strängar på min lyra än att sätta på mig en jävla skinnhatt. **SLITZ**